РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У НОВОМ САДУ
III-6 У. 13688/16
Дана 07.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ..., ... број ..., чији је пуномоћник Олга Д. Ђорђевић, адвокат из Београда, Петра Јовановића 1/44, против туженог Републичког геодетског завода, Београд, Булевар војводе Мишића 39, ради поништаја решења туженог 07-3 број: 952-02-22-25195/2016 од 05.09.2016. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. ..., ..., у предмету катастра, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.03.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, решавајући по жалби В.В. Из ..., поништава се решење Службе за катастар непокретности Нови Сад број 952-02-2075/2007Ц од 23.12.2008. године и предмет враћа на поновни поступак и одлучивање у смислу примедби датих у образложењу тужбом оспореног решења.

Наведеним решењем првостепеног органа од 23.12.2008. године дозвољава се у листу непокретности број ... КО ..., укњижба права коришћења на катастарској парцели број ... у корист Б.Б. ... и В.В. са заједничким неопредељеним уделом, уместо Б.Б. ... са уделом 1/1 и упис права својине у корист В.В. са уделом 1/1 на стамбено- пословној згради број ... на истој парцели, уместо Б.Б. ... са уделом 1/1.

У тужби поднетој Управном суду дана 04.10.2016. године, те допуном тужбе од 04.03.2019. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост

решења туженог органа, указујући да је након подношења жалбе у управном поступку, а због доношења новог Закона о задужбинама и фондацијама, дошло до промене назива и седишта тужиоца, па је тужилац у том смислу по раније важећем закону био В.В., а сада усклађени назив по новом закону гласи А.А. Даље, наводи да је тужени орган изашао из оквира предметне жалбе и жалбених разлога, чиме је прекорачио границе законског овлашћења, наводећи да је поступајући по жалби тужиоца тужени орган поништио првостепено решење из разлога који нису били предмет жалбе те странке. Ово са разлога што је тужилац жалбу поднео само у делу у коме је извршен упис права коришћења у корист Б.Б. ..., али је тужени поништио првостепено решење и у делу који се односи на упис права својине тужиоца, иако упис тог права уопште није био предмет жалбе. Наводи да је тужени прекорачио границе законског овлашћења и у поступку доношења акта није поступио по правилима поступка јер је оспорено решење донето на штету тужиоца, што је супротно одредбама чл. 229. до 236. Закона о општем управном поступку. Тужени није овлашћен да поводом жалбе, мимо разлога из члана 234. став 2. Закона о општем управном поступку, по службеној дужности, излази из оквира жалбе на штету жалиоца. Указује да је тужени у оспореном решењу погрешно поништио првостепено решење у поступку по жалби тужиоца, а да ту жалбу није усвојио, нити је у диспозитиву уопште навео да жалбу усваја, с обзиром да се првостепено решење у управном поступку може поништити само у случају усвајања жалбе, из чега даље следи да је диспозитив оспореног решења нејасан.

Тужилац сматра да у оспореном решењу није правилно примењен закон и то одредбе чл. 106а став 2. и чл. 14. Закона о државном премеру и катастру, јер су исправе за упис непокретности означене према подацима из земљишне књиге, из разумљивог разлога што је решење Министарства културе РС, које представља исправу за упис, донето у време када катастар непокретности није био формиран. Како је у тренутку доношења првостепеног решења био формиран катастар непокретности и предметна непокретност уписана у тој евиденцији, јасно је да је непокретност која је предмет уписа одредива. Тужени је погрешно применио и одредбу из члана 106в Закона о државном премеру и катастру, јер у време доношења исправе за упис односно 1997. године нису се примењивале те законске одредбе на којима је тужени засновао разлоге о битним чињеницама. Оспореним решењем тужени је смањио достигнути ниво људског права тужиоца на имовину што је супротно одредбама члана 20. став 2. у вези са чланом 58. Устава Републике Србије. Ово са разлога што је тужилац уставно право стекао по законитом правном основу односно на основу решења Министарства културе РС број 022-2802/97-03 од 22.07.1997. године. На крају указује да је право тужиоца на имовину односно на заштиту имовине, поред тога што је зајемчено одредбама члана 58. Устава РС, заштићено и одредбама члана 1. Протокола 1. уз Конвенцију о људским правима и основним слободама. Са свих изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавеже да тужиоцу накнади трошкове поступка опредељене у износу од 36.000,00 динара по АТ за састав тужбе, увећано за трошкове судске таксе по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из тужбом оспореног решења, са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу од 22.02.2019. године указује да

је тужени водио рачуна о свим битним елементима за одлучивање у доношењу решења и да је у свему поступио у складу са законом, као и да су најбитније чињенице у овом предмету неспорне, а то су: да је тужени орган правилно утврдио да решење Министарства културе број 022-2802/97-03 од 22.07.1997. године није правно подобна исправа на основу које се В.В. може уписати као власник спорне некретнине; да В.В. није уз захтев, а ни накнадно, доставио одговарајуће исправе по којима би се предметна некретнина укњижила са корисника Б.Б. У ... на подносиоца захтева; 21.02.2000. године В.В. је преко пуномоћника поднео захтев под бројем ДН 1007/00 да се на В.В. пренесе право коришћења парцеле број ... и право власништва над пословно-стамбеном зградом на тој парцели која се води у ... број ... у ..., на основу приложеног решења Министарства културе, а да дана 27.12.2002. године Комисија за излагање података о непокретностима и правима на њима за КО ....-..., није прихватила овај захтев, на коју околност доставља записник број 6222/01; да је 13.08.2004. године уписана забележба да је зграда задужбина В.В. на основу решења Министарства културе, на коју околност доставља препис листа непокретности од 09.08.2005. и 05.02.2007. године, те 15.03.2007. године поднет захтев за реституцију од стране Г.Г. поред других објеката и објекат у коме се налази Б.Б. У ..., на коју околност доставља копију захтева од 15.03.2007. године; да је 20.03.2007. године извршен упис у корист В.В. зграде културе-библиотека, иако у складу са чланом 36. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама није дозвољено било какво располагање имовином која је по одредбама овог закона предмет враћања и сви правни послови који су у супротности са овом одредбом су ништави; како је извршен упис својине у корист В.В. на згради библиотеке након 01.05.2006. године, тачније 20.03.2007. године, односно само 5 дана након поднетог захтева за реституцију тог објекта, тај упис је ништав, на коју околност доставља препис листа непокретности број ... КО ... од 11.02.2012. године. На основу свега наведеног заинтересовано лице предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, одржао усмену јавну расправу дана 05.03.2019. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца остао је у свему при наводима из тужбе и предлогу из исте. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а тужиоцу надокнади трошкове спора у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе, 36.000,00 динара за састав поднеска од 04.03.2019. године, 37.500,00 динара за приступ на усмену јавну расправу и 1.500,00 динара на име повратне аутобуске карте на релацији Београд – Нови Сад-Београд, као износ судске таксе по ТТ.

У својој речи на усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица остао је у свему при наводима из одговора на тужбу.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа овог предмета, те списа достављених уз одговор на тужбу, као и доказа изведених на

одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази да је тужба неоснована.

Из стања у списима и према разлозима тужбом оспореног решења произлази да је решењем Министарства културе број 022-2802/97-03 од 22.07.1997. године, а које решење је било основ ожалбене промене спроведене првостепеним решењем, одобрено обнављање рада В.В. У ...у, а у ставу 4. тог решења одређено да имовину В.В. чини и зграда у ..., улица ... број ..., ЗКУЛ број ... КО ..., катастарска парцела ..., са констатацијом да је имовина фонда у друштвеној својини.

У листу непокретности број ... КО ... уписана је катастарска парцела број ..., укупне површине 1302 м2, са ... зграда на власника Д.Д. и носиоца права коришћења Б.Б., с тим да је Б.Б. ... уписана као носилац права коришћења на 4 објекта (1-4) и као држалац три објекта (од 5-7). Узимајући у обзир да решење Министарства културе од 22.07.1997. године није означено према подацима катастра непокретности, нити је њиме одлучено да престаје право на било којој непокретности досадашњих носилаца права Д.Д. и Б.Б. ..., тужени орган је нашао да је првостепени орган погрешно поступио односно да није поступио у складу са одредбом члана 106а Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима (“Службени гласник РС” број 83/92...101/05), који је примењен у време доношења ожалбеног решења односно 2008. године, а све имајући у виду одредбу члана 14. и 106в наведеног закона. Са изнетих разлога тужени орган је поништио ожалбено решење у целости и предмет вратио на поновни поступак и одлучивање, са налогом да првостепени орган позове подносиоца захтева, овде тужиоца, да у одређеном року достави исправљено решење Министарства културе те у зависности од поступања странке донесе одговарајуће решење.

У време доношења ожалбеног решења првостепеног органа на снази је био Закон о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима (“Службени гласник РС”,бр. 83/92...101/05), чијим одредбама је прописано да се права на непокретности стичу, преносе, ограничавају и престају уписом у катастар непокретности (чл. 5. став 1.); да у одлуци о промени носиоца права својине и других стварних права на непокретностима, судови и други органи означавају непокретност подацима из катастра непокретности (број катастарске парцеле, површина парцеле, број зграде и посебног дела зграде, број листа непокретности, назив катастарске општине, име, средње име и презиме, односно назив, матични број и пребивалиште, односно седиште досадашњег и новог носиоца права на непокретности), а одлуку, у року од осам дана од дана правноснажности, достављају Републичком геодетском заводу – организационој јединици у општини на чијој територији се налази непокретност (чл. 11. став 1.); да се премер, израда катастра непокретности и уписи права на непокретностима врше по одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, ако овим законом није другчије одређено (члан 15.); да се упис права на непокретностима из члана 58а овог закона врши : 1) по самом закону; 2) на основу правноснажне одлуке надлежног органа; 3) на основу исправе о правном послу сачињене у складу са законом; 4) на основу споразума о накнади за експроприсану непокретност; 5) на основу другог акта о конституисању права на непокретностима, у складу са законом (члан 58в); да се упис права непокретностима у корист новог носиоца права неће дозволити ако у исправи на основу које се врши упис ранији

носилац права није означен и према њему право новог носиоца није утврђено (члан 106в).

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима, који је у примени од 1992. године, по оцени суда, тужени орган је правилно нашао да је првостепени орган погрешно утврдио да су испуњени услови за упис права на предметној непокретности у корист тужиоца, али је погрешно навео да достављена исправа односно решење Министарства културе РС број: 022-2802/97-03 од 22.07.1997. године, није сачињено према подацима катастра непокретности. Ово са разлога што је катастар непокретности за КО ...- ..., ступио на снагу 2004. године (решење о потврди катастарског операта за део катастарске општине ...-..., који обухвата и катастарску парцелу број ..., објављено у "Службеном гласнику РС" бр. 92/04), односно седам година након доношења наведене исправе. Следом изнетог, разлог за одбијање захтева тужиоца не може бити несагласност и неозначавање непокретности у смислу одредбе члана 14. наведеног закона.

Међутим, правилна је оцена туженог, да приложеном исправом тужилац не доказује своје право у односу на уписаног носиоца права предметних непокретности, са којих разлога је правилно нашао да је потребно у поновном поступку позвати тужиоца да у остављеном року употпуни свој захтев достављајући одговарајуће исправе. Ово са разлога, што и по оцени суда, наведеном исправом није утврђено да престаје право Б.Б., овде заинтересованог лица, на катастарској парцели број ... и згради број .. на истој парцели.

Суд је оценио неоснованим све наводе тужбе, налазећи да је одлука туженог органа правилна и на закону заснована. Суд је посебно ценио неоснованим битан навод тужбе да је у поступку по жалби закон примењен на штету жалиоца, овде тужиоца, са разлога што је тужени орган решавао мимо захтева постављеног у жалби односно да је ожалбено решење поништио у целости, иако је жалилац жалбу изјавио само на део решења првостепеног органа који се односи на упис права коришћења на предметној парцели у корист Б.Б. .... Имајући у виду да је у жалби која је поднета првостепеном органу дана 26.01.2009. године и која се налази у списима предмета, у уводу исте назначено да се жалба подноси против решења Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Нови Сад број: 952-02-2075/2007ц од 23.12.2008. године “у делу у коме је извршен упис права коришћења у корист Б.Б. ...”, а да је петитумом жалбе пуномоћник жалиоца предложио да се “жалба усвоји а побијано решење преиначи на тај начин да В.В буде уписан као једини носилац права коришћења и једини носилац права својине на свим објектима на парцели ...”, произлази да наводима жалбе тужилац односно жалилац није предложио да се преиспита решење првостепеног органа само у делу који се односи на упис права коришћења на предметној катастарској парцели, већ и на упис права својине на свим објектима постојећим на истој парцели. Ово посебно и са разлога што је увидом у захтев тужиоца, поднет 20.03.2007. године, који се налази у списима предмета, утврђено да се захтев односи на упис права коришћења на предметним непокретностима, док је ожалбеним решењем првостепеног органа спроведен упис права коришћења на парцели и упис права својине на згради број ....

Следом изнетог, како је одредбом члана 213. став 1. Закона о општем управном поступку прописано да против решења донетог у првом степену странка има право на жалбу, односно да жалба у управном поступку представља редовно правно средство којим странка оспорава правилност решења првостепеног органа, у конкретном случају, по оцени суда у целости, то решење донето поводом тако опредељене жалбе треба да представља резултат контроле законитости и целисходности првостепеног решења у целости, а како је тужени орган и поступио одлучујући по жалби тужиоца.

Неосновани су наводи тужбе да је диспозитив оспореног решења нејасан, јер је поступајући по жалби тужиоца, поништено првостепено решење и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, тако да је диспозитив оспореног решења у свему сачињен у смислу одредбе члана 198. Закона о општем управном поступку.

Такође, суд је нашао да на одлуку суда није од утицаја навод заинтересованог лица из одговора на тужбу да је Комисија за излагање података о непокретностима и правима на њима за КО ...-..., на записник број: 6222/01 састављен дана 27.12.2002. године, поступајући по идентичном захтеву В.В. за упис права на основу исте исправе односно решења Министарства културе РС број: 022-2802/97-03 од 22.07.1997. године, одбила такав захтев као неоснован, налазећи да наведено решење није правно подобна исправа за преношење права на наведеним непокретностима са Б.Б. ... на В.В. Ово са разлога што према правној природи начела правоснажности израженој у одредби члана 13. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10), странка има могућност подношења новог захтева у истој управној ствари, у којој није правноснажно стекла одређено право, јер је њен захтев негативно решен. Наиме, одбијање захтева тужиоца и то на записник раније надлежне Комисије за излагање података о непокретностима и правима на њима, стекло је само формалну правоснажност, што не представља сметњу да подносилац захтева, овде тужилац, поново поднесе исти захтев пред сада надлежном Службом за катастар непокретности Нови Сад.

Одредбом члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, прописано је да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, он ће својим решењем поништити првостепено решење и вратити предмет првостепеном органу на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан својим решењем да укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан у свему да поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана пријема предмета, донесе ново решење. Против новог решења странка има право на жалбу.

У смислу наведених одредби Закона о општем управном поступку, тужени орган је правилно нашао да ожалбено решење треба поништити и предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак, у ком поступку све странке могу да учествују и штите своја права и правне интересе.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11..55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужилац у овом управном спору није успео.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.03.2019. године, III-6 У 13688/16

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС